

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 czerwca 2016 r.

Pozycja 401

POSTANOWIENIE

z dnia 31 maja 2016 r.

Sygn. akt Ts 44/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca

Zbigniew Jędrzejewski

Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej W.Ż. w sprawie zgodności:

art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r. poz. 330, ze zm.) w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748, ze zm.) z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 lutego 2016 r. W.Ż. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U.2015.330, ze zm.; dalej: ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy) w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748, ze zm.; dalej: ustawa o emeryturach i rentach) z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 67 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona na tle następującego stanu faktycznego. Decyzją z czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. przyznał skarżącemu prawo do emerytury częściowej. Wpłata emerytury została jednak zawieszona, gdyż skarżący pobiera wojskową rentę inwalidzką. Skarżący nie zgodził się z zawieszeniem wypłaty świadczenia emerytalnego i wniósł odwołanie od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego w W., które sąd ten oddalił w wyroku z grudnia 2014 r. Apelację od orzeczenia sądu I instancji wniesioną przez skarżącego oddalił Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z września 2015 r.

Z wydaniem na podstawie zakwestionowanych przepisów wskazanych powyżej rozstrzygnąć skarżący wiąże naruszenie prawa do równego dostępu do świadczeń z zabezpie-

czenia społecznego, które to prawo skarżący wywodzi z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący porównał sytuację dwóch grup ubezpieczonych ubiegających się o przyznanie prawa do emerytury, tj. osób, które nabyły prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, oraz osób, które nabyły prawo do wojskowej renty inwalidzkiej. Zdaniem skarżącego cechą relewantną do oceny sytuacji prawnej tych podmiotów jest posiadanie uprawnień rentowych przyznanych z uwagi na niezdolność do pracy powstałą w związku z aktywnością zawodową uprawnionego. Mimo podobieństwa obu grup ubezpieczonych, przepisy z zakresu ubezpieczenia społecznego, tj. art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach oraz art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2015.1242, ze zm.) zezwalają na wypłatę obu świadczeń, tj. renty z tytułu niezdolności do pracy oraz emerytury, osobom posiadającym prawo do tej renty. Zakwestionowane art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emeryturach i rentach nie pozwalają natomiast, by emeryt, będący jednocześnie inwalidą wojennym i wojskowym pobierał rentę inwalidzką. Zdaniem skarżącego odmienne traktowanie podmiotów podobnych narusza prawo do równego dostępu do świadczeń z zabezpieczenia społecznego.

W skardze nie został natomiast uzasadniony zarzut niezgodności kwestionowanych przepisów z art. 2 Konstytucji.

Zarządzeniem z 15 marca 2016 r. Trybunał wezwał pełnomocnika skarżącego do wskazania, jakie konstytucyjne prawo podmiotowe lub konstytucyjna wolność zostały naruszone przez zaskarżone przepisy oraz do uzasadnienia zarzutu niezgodności tych przepisów ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem, z powołaniem argumentów lub dowodów na poparcie tego zarzutu.

Pismem z 23 marca 2016 r. skarżący rozwinął i pogłębił argumentację dotyczącą prawa do równego dostępu do świadczeń zabezpieczenia społecznego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej jest ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w przywołanym przepisie Konstytucji oraz wymagania wskazane w art. 60 i art. 64-66 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK), a także, czy nie zachodzą okoliczności przewidziane w art. 77 ust. 3 tej ustawy.

2. Jak ustalił Trybunał, skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego radca prawny, który przedstawił stosowne pełnomocnictwo.

3. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z września 2015 r. jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

4. Trybunał stwierdza też, że skarżący dochował trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi zastrzeżonego w art. 64 ustawy o TK. Wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z września 2015 r. został doręczony skarżącemu 30 listopada 2015 r., a skarga została złożona 24 lutego 2016 r.

5. Zdaniem skarżącego zakwestionowane przepisy w zakresie, w jakim „wykluczają jednoczesną wypłatę uprawnionemu wojskowej renty inwalidzkiej przyznanej z uwagi na wypadek mający związek ze służbą wojskową oraz emerytury częściowej”, naruszają art. 32 ust. 1 w zw. z art. 67 ust. 1 i art. 2 Konstytucji.

6. W ocenie Trybunału skarżący prawidłowo określił przedmiot kontroli (art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK), wskazał, jakie konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK), a także należycie uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK). Oceny tej nie zmienia niepowołanie w *petitum* skargi art. 67 ust. 1 Konstytucji, gdyż z treści skargi konstytucyjnej wynika, że w przekonaniu skarżącego zakwestionowane przepisy naruszają prawo do równego dostępu do świadczeń z zabezpieczenia społecznego.

Skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie o TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 77 ust. 3 ustawy o TK, to – na podstawie art. 77 ust. 5 tej ustawy – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.